Р Е Ш Е Н И Е
№ 3080

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски
ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Миглена Недева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **659** по описа за **2014** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от процесуален представител на [фирма], против Решение от 19.11.2013 г., постановено по НАХД № 8845/2013 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 99$^{-ти}$ състав. С решението е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда" - С. Наказателно постановление № 22-2203587/15.12.2011 г., с което на дружеството - касатор, в качеството му на работодател е наложено административно наказание „имуществена санкция", в размер на 1 500 лева, на основание чл. 414, ал. 1 КТ, за нарушаване разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ.

Касаторът, с изложените в жалбата доводи определя решението на СРС като неправилно - касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 НПК. В съдебно заседание пред настоящата инстанция, посредством упълномощен адвокат поддържа жалбата. Прави възражение за изтекла абсолютна погасителна давност.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, а решението на СРС да бъде потвърдено изцяло.Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е основателна.

К. съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението (чл. 218, ал. 1 АПК), но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, но преценява решението като неправилно.

Възивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че: на 24.10.2011 г., в резултат на извършена проверка е констатирано неподаване от работодателя отново, в 3-дневен срок, в хипотезата на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 5/29.12.2002 г. на уведомление за прекратяване на трудовото правоотношение с Д. С., след като първоначално подаденото на 14.03.2011 г. уведомление не е било прието за редовно. Като е бил обвързан с касационното решение на АССГ, № 3034/08.05.2013 г. по КАХД № 1446/2013 г., досежно липсата (наличието) в НП на дата на извършване на нарушението, след повторното разглеждане на делото въззивният съд не е изследвал проявеното от дружеството – касатор бездействие, от гледна точка съответствието от обективна страна, с изискването на материалноправните норми на чл. 4, ал.ал. 1,2 от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ. Нормата на чл. 4, ал. 1 от наредбата изисква, след получаване на уведомленията от работодателя ТД на НАП да издава справка (приложение № 3), която съдържа списък на заверените уведомления и списък на неприетите уведомления с описание на причината за неприемането им. Справката следва да бъде заверена от длъжностно лице и да бъде връчена на представител на работодателя или да бъде изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка, или по Интернет. В административнонаказателната преписка не се съдържат писмени данни за такова изрично уведомяване от страна на ТД на НАП, след като подаденото на 14.03.2011 г. уведомление не е било прието за редовно. Задължението за работодателя, установено с ал. 2 на чл. 4 от наредбата възниква тогава, когато е бил надлежно уведомен за наличието на отхвърлено уведомление и за причините, поради които е било отхвърлено. От приложената по делото Справка от 14.03.2011 г. за приетите и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 4 КТ не личи да е била надлежно съобщена на дружеството. Липсват и други доказателства в тази връзка. Предвид разпоредбата на ал. 1 на чл. 4 и по аргумент за противното, самият работодател няма задължение да проверява, дали е заверено съответното уведомление, което е подал. Административнонаказателното обвинение, предявено с процесното наказателно постановление се явява недоказано. Въпреки ограничението на обхвата на касационната проверка и липсата на касационен довод, Съдът ще отбележи, че за разлика от АУАН, в който е описано ясно и разбираемо вмененото на дружеството обвинение, от текста на НП не става ясно, дали наказанието се налага по повод неуспешно подаденото на 14.03.2011 г. уведомление, или заради повторния неуспешен опит за подаване на уведомлението от 10.06.2011 г.

Възражението на касатора за изтекла абсолютна давност за реализиране на административното наказание е направено преждевременно. Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т. т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.) думата „две" (години) е заменена с „три", с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче не е приложима по – благоприятната за наказаното лице разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е след 06.04.2010 г. С оглед на това и предвид обстоятелството, че нарушението, за което е ангажирана отговорността е било извършено на 18.03.2011 г., срокът на абсолютна давност е четири години и половина, и би изтекъл на 18.09.2015 г.

Заявената с касационната жалба претенция за присъждане на разноски е недопустима, предвид постановеното още през 2009 г. Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. на ВАС, по т. дело № 7/2008 г.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1, 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, V - ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 19.11.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 99–ти състав, по НАХД № 8845/2013 г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда" - С. Наказателно постановление № 22-2203587/15.12.2011 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.